

Sygn. akt III CSK 148/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku E.S.
przy uczestnictwie A.S., T.S., D.S., R.S., M.S. i R.R.
o dział spadku i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika A.S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w N. w sprawie o dział spadku i zniesienie współwłasności oddalił apelację uczestnika A.S. od postanowienia Sądu Rejonowego w N. z dnia 28 grudnia 2017 r.

Uczestnik wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego możliwości pełnego wykorzystania wydzielanych nieruchomości w warunkach ostrego sporu między współwłaścicielami. Skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż dokonanie działu spadku i zniesienie współwłasności zostało dokonane z naruszeniem podstawowych przepisów prawa materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawiona w skardze różnorodność orzecznictwa w sprawach działowych, dotycząca stosowania art. 211 k.c. i w ogóle sposobów dokonywania podziałów majątkowych, jest oczywista i nieunikniona, wynika bowiem z dużej różnorodności stanów faktycznych oraz postaw – życiowych i procesowych – poszczególnych współwłaścicieli (współspadkobierców). Orzeczenia te w istocie nie ilustrują więc niejednorodności judykatury, wymagającej eliminacji, lecz rozmaitość stanów faktycznych, decyzji sędziowskich, stanowisk zajmowanych przez uczestników, w każdym wypadku stanowiąc sposób wyjścia z konfliktu, często rodzinnego, lub złagodzenia niedogodności wynikających ze wspólności praw.

Sądy *meriti* orzekające w niniejszej sprawie były świadome wielości tych orzeczeń, musiały jednak podjąć rozstrzygnięcie dotyczące konkretnej sprawy. Uczyniły to z zachowaniem obowiązujących reguł – w zakresie ustaleń, oceny dowodów i swobody decyzyjnej – więc podważenie zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do oczywistej różnorodności orzeczeń w podobnych sprawach jest nieuzasadnione.

Poza tym niniejsza sprawa nie dostarcza argumentów, a jej okoliczności faktów, które mogłyby stać się podłożem uniwersalnej „recepty” dla sądów, przydatnej przy rozstrzyganiu podobnych spraw.

Poza tym skarżący powołał się na przyczyny kasacyjne (art. 398⁹ § 1 i 4 k.p.c.) które wzajemnie się wykluczają, nie budzi bowiem wątpliwości, że skoro u podstaw skargi leży istotne zagadnienie prawne, a więc – jak przyjmuje

Sąd Najwyższy – zagadnienie poważne, wymagające pogłębionej analizy prawnej i wcześniej nierozstrzygane, to skarga nie może być jednocześnie oczywiście uzasadniona, a więc uzasadniona *prima facie*, bez podejmowania jakichkolwiek szczegółowych analiz i dociekań.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).